

Sygn. akt IV CSK 790/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa J. Z. i J. Z.1
przeciwko W. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w G.
o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 10 kwietnia 2015 r., sygn. akt XII Ga 19/15,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanej kwotę
600 (sześćset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 10 kwietnia 2015 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów art. 125 § 1 k.c. w zw. z art. 1212 § 1 k.p.c. oraz art. 124 § 1 i 2 k.c., powodowie J. Z. i J. Z.1, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, podnieśli, że dotyczy on „zagadnień nie będących dotąd przedmiotem wypowiedzi SN ani nawet doktryny, a wywołujących poważne wątpliwości co do wykładni wskazanych przepisów.

Zdaniem skarżących, w sprawie niniejszej istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości dokonanej autorytetem Sądu Najwyższego (...). Rozstrzygnięcia a nade wszystko wyjaśnienia wątpliwości występujących w sprawie wymaga kwestia, czy roszczenie stwierdzone wyrokiem sądu polubownego podlega 10-letniemu terminowi przedawnienia liczonemu od dnia wydania tego wyroku, czy też dopiero od dnia uznania/stwierdzenia wykonalności wyroku sądu polubownego przez sąd państwowy. Rozstrzygnięcia wymaga również zagadnienie terminu, w którym zgodnie z art. 124 § 2 k.p.c. postępowanie przed sądem polubownym zostało zakończone, a co za tym idzie kiedy na nowo rozpoczął się bieg przedawnienia roszczenia.”

W odpowiedzi na skargę pozwana W. Sp. z o.o. w G. wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania bądź o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący, uzasadniając wniosek, nie określili wprost przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania. Jego treść wskazuje, że odnosi się on do przyczyn określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., jednak bez ich jednak wyraźnego rozróżnienia, a także bez prawidłowego uzasadnienia. Skarżący, formułując kwestie wymagające - ich zdaniem - wyjaśnienia, nie przedstawili argumentacji prawnej nieodzownej do wykazania przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania.

W wypadku powołania się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należało, poza przedstawieniem określonego problemu prawnego, który miał

w sprawie na tle konkretnych, wskazanych przepisów prawa wystąpić, przekonać w drodze stosownych jurydycznych argumentów, że jest to zagadnienie nowe, dotychczas nierozwiązane, a zarazem wywołujące poważne trudności w jego rozstrzygnięciu, a ponadto wykazać, na czym polega jego uniwersalne znaczenie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

W wypadku powołania się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. konieczne było natomiast przedstawienie stosownych argumentów prawnych mogących przekonać o tym, że wykładnia wymienionych w skardze przepisów rzeczywiście budzi poważne wątpliwości.

Niezależnie od powyższego, skarżący, uzasadniając wniosek, postawili jedynie pytania odnośnie do trafności stanowiska Sądu odwoławczego we wskazanych przez nich kwestiach oraz trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia, co ostatecznie nie odpowiada żadnej z przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania.

Należy podkreślić, że fakt, iż określone przepisy mogą być różnie interpretowane, samodzielnie nie świadczy ani o wystąpieniu przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., ani określonej w pkt 2 tego artykułu.

Z omówionych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj